

Földesi Sándor
Virágban a bibe
...egytestű robotok...

Írok, forgolódok, sírok mindennap.

Te is, Uram?

Hogy NDK-s is voltam, nem segít,
hogy más is leszek, senkit sem vidít;
Hogy tisztább voltam-e, tán tévedés,
hogy tisztább vagyok-e, az is biztos.

Tiszta a lelkem, Istenem!

Nem tartozom senkinek,

de tartozom valakihez.

Szívem, már nem lódít,
engem már minden egyformán buzdít.
S hogy az élet nekem egy nagy tévedés
s már nem nagy lótás – futás és
hogy Te, az enyém vagy-e vagy a másé
vagy én vagyok a magamé, nem érdekel.

S Te, magányom koronás ura?

Hogy érzed magad, a teremtésünk óta?

Te szültél minket, gyöngyszemeidet!

Te mozgatsz ma is mindent buzgón ide-oda!

Mint minden férget, engem is.

Nem vagyok én több, mint, amit megeszek;

életet, lelkeket élelmiszernek,

és azt máig sem fejtettem meg;

Az élet és a lelkek hogy szolgálnak Téged,

az állat vagy a termelt rab növény.

Te, tudod Uram?

Nézz a szemükbe; s ott találsz a választ!

Én, Uram?

Alázatos paraszt vagy király vagyok,

szolgálnálak, de bizonytalan a létem,

nem vagyok az, ki díszet és rongyait

nem becsüli vagy szégyelli, nem!

Én a világ szíve vagyok, a Te Fiad!

Méltóztatnál szóba állni gyermekeddel.

Világ szíve vagyok, a Nap, egy vén bolond!

Mindennek te vagy az oka! Kedves rokon!

Te szültél! Te mozgatsz ma is ideggyengéden

mindent, buzgón, követni lehetetlen!

Elnézem kis játékaid, és azt kérdezem:

Jó lesz, ha már társad, az a másik bolond,

bennem megáll?

Nos, magad vagy Uram!

Ha már imánk napról-napra cserben hagy

mert szolgálid, önmaguk foglyai!

S te, Uram?